

Як живеш, глибинко?

Глушиця – зовсім не «глуш»

Глухар чи глуш?

Єдиної думки, від якого ж слова пішла неординарна назва села, відома не лише в області, наразі не існує. Дослідники схиляються до того, що Глушицею населений пункт охрестили військові стрільці, які заснували Стрільськ і полюбляли в цій непролазній місцевості полювати на глухарів.

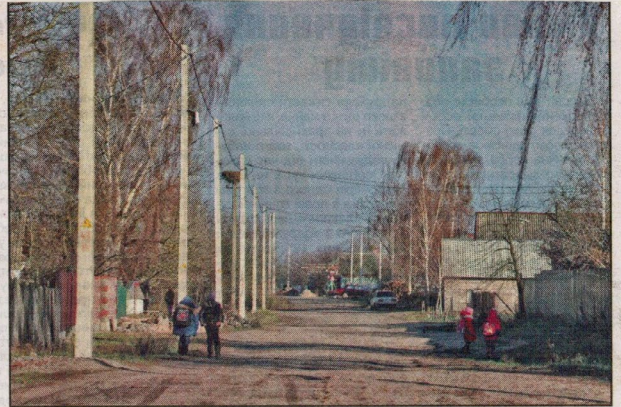
В опонентів цієї теорії – не менш цікава версія. Вони вважають, що назва Глушиця походить від слова «глуш». Новий тлумачний словник української мови (укладачі Василь Яременик й Оксана Слішчок) дає таку довідку: «Глуш – віддалені від культурних центрів, малолюдні, тихі місця». Що відповідає дійсності, адже в сиву давнину місцевість навколо села була вкрита дрімучими, глухими лісами.

Зрештою, не істотно, звідки походить цікава й колоритна назва, важливо, що вона збережена, а Глушиця нині – сучасне польське село з освіченими й обдарованими людьми.

обласному конкурсі декоративно-вжиткового й образотворчого мистецтва «Знай і люби свій край» Анастасія Сошок посіла друге місце, а четвертокласники стали призерами олімпіади «Одне обдарування» й інтелектуальної гри «Юний ерудит». Торк Дарина Круглик в олімпіаді з історії виборота бронзу, а випускник дев'ятирічки (нині – учень ліцею «Лідер») Роман Стахнюк у Міжнародній олімпіаді з історії здобув третє місце. Безперечно, це насамперед заслуга вчителів Валентини Кищенко та Валентини Запухляк.

Скарбничка шкільних здобутків щороку поповнюється спортивними досягненнями – призовими місцями з футболу, легкої атлетики. Наприклад, Ілля Набухотний виборот друге місце в області зі стрибків у довжину. Результат ще вагоміший, якщо взяти до уваги, що в школі немає спортзалу.

Тим часом за спортивною роботою тут не забувають про виховну. «Нині триває тиждень безпеки життєдіяльності», – розповідає Валентина Кищенко, – до Дня Гідності та

самотужки змайстрував для рідної школи дерев'яні жирандолі (підставки для кімнатних квітів). Перша ластівка видалася вдалою: незабаром, уже навчаючись у Люхманській одинадцятирічці, бере участь у районному конкурсі зі столярського ремесла й виборот друге місце. Тось подумає, а чому ж не перше? Однак хлопчина не мав спеціальних знань, проте, певно, на підсвідомому рівні (далися взнаки гени батька-столяра) так виконав завдання, що здобув схвалення журі.

Нині Іван Гаврильчик – досвідчений деревних справ майстер. В асортименті виробів, що виходять з-під його вправних пальців, – вікна, двері з різноманітним оздобленням, різьблені карнизи. До речі, для північних районів Полісся характерне переважно оберегове та магічне різьблення, на відміну від інших, де переважає декоративно-сувенірне. Бажко не погодитись із думкою дослідників, споглядаючи вишукані та витончені вироби з деревини місцевого майстра. Його фірмові двері прикрашають дзвіницю храму на честь апостола і євангеліста Іоана Богослова. Бар'єр і столи для вівтаря теж зробив умілець. А ще виступив спонсором для рідної школи: виготовив двері та полицки в кабінет, про що із вдячністю та теплотою повідомила вчитель української мови та літератури Олена Козак.

Та дерево – не єдине захоплення Івана Гаврильчика. Бо чолвірак захопився готуванням... верстаків. І зараз його витвори: райсмус і токарний по дереву – необхідні допомагають у роботі. Завдяки одностельцю-винахіднику чимало місцевих жителів оцінили оптимальне співвідношення ціна-якість саморобних пристроїв.

так вкарбувались у пам'яті дороги війни. У 1944-ому вісімнадцятирічний юнак Костянтин Пузнік потрапив на фронт. У складі

Костянтин ПУЗНІК зберіг відмінну пам'ять і ясний розум.

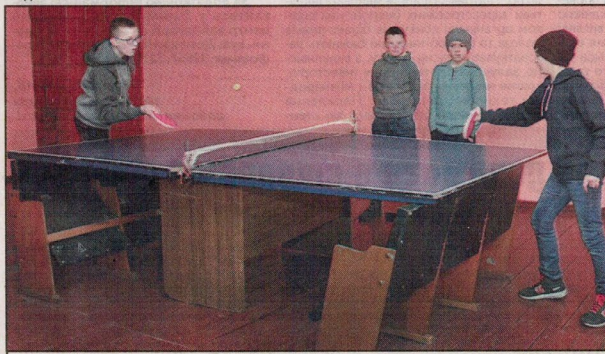
Радянської Армії визволяв Білорусію, Литву, Латвію, Естонію. Наступ ввели тридцять три дивізії. Окупанти, яких відкинули від Ленінграда та Пскова, зосередили свої сили в Прибалтіці. Радянська авіація бомбила окупований Гданськ, переміенований фашистами в Данциг. Тут і отримав зв'язківце перше поранення. Осколком, що досі носить у тілі, нагадує про ті страшні події. Тоді поранений відчайдух утік із санітарного батальйону попри те, що молодий лейтенант медичної служби погрожував судом.

Весна 1945-го видалася неоподібною: ріки розлились, утворилось болото. Декий час білячі перебували в цьому природному полоні. Скориставшись нагодою, урізноманітнювали солдатський пайок свіжою рибою, яку глушили гранатами в навоклих військах. Коли ж отримали наказ тіти в наступ, зрізали молоді ялини, робили ластівки для техніки.

Рядовий Пузнік відзначився – взяв «язіка», Німецький солдат заховався в бліндажі, проте пильний Костянтин виявив ворога і привів його до командира батареї. У піднятих руках німець щось тримав в белкватах: «Бронт, бронт». Потім дізнався, що це німецькою означає хліб. А він думав, вибухівка... Військовополоненого відправили в штаб дивізії для допиту, а молодого бійця нагородили медаллю «За відвагу».

«Тричі мало не розпорцвався з життям. Певно, доля моя така – залишатися живим», – розмірковує срібночолоий чоловік. Схоже на те. Снаряд, випущений з гаубиці, втрапив прямицько під ноги. Однак якимсь дивом не вибухнув. У подібних випадках кажуть, у сорочці народився.

Коли ж радянська артилерія фугасними снарядами руйнувала дзоти противника, Костянтин спостерігав у підзорну трубу й коривував стрільбу. Фашисти, звісна річ, орізались вогнем. На ту бідну, оптичне скло труби блиснуло в цілковитій темряві – і вороги послали в ціль міну. Піхотинець, що був неподалік, загинув. Костянтин знепритомнів, а коли отямився, комбат поцікавився його самопочуттям. Той чітко не пам'ятав, тож побратими подали йому шапку, навіпл розрізану осколком. На голові теж залишився кривавий басаман.

У клубі не лише співають, а й у теніс грають.

Глушицькій дев'ятирічці – 115!

У це важко повірити, але охайне, чисте, затищене приміщення зветься в часи, коли Західна Україна належала Польщі. – у 1902 році. «У 1980-ому до старої частини добували крило, у 1992-ому два класи реконструювали під актову залу, згодом замінили вхідні та двері в класних кімнатах, вікна, огородили будівлю новим парканом», – зі знанням справи розповідає заступник директора з навчально-виховної роботи Валентина Кищенко.

Раніше навчальний заклад знав кращі часи: школу відвідували до трьохсот учнів. Зараз тут навчається 151 школяр. Однак є тенденція до збільшення кількості дітей: у 2019-ому очікують на 35 першачків. Щоправда, батьки п'ятох із них будуть жити в Люхці, тож є вірогідність, що віддадуть нащадків у місцеву школу.

У Глушиці немає дитячого садочка, дошкільну освіту майбутні першокласники здобувають у класі короткотривалого перебування, який опікується Олена Жилко.

З 2008 року в школі працює комп'ютерний клас. І хоча тут лише п'ять комп'ютерів, тому доводиться ділити класи, молодого й перспективного вчителя математики й інформатики Дмитра Бартоша це не лякає, а навпаки – спонукає так викладати предмет, щоб діти забули про незручності.

Директору Олені Набухотній вдалося згуртувати колектив однодумців, націлити клас на самовіддану працю. Тож не забарились і результати.

Скажімо, вчитель музики Лариса Гаврильчик перемогла в обласному етапі конкурсу «Цікава школа» в номінації не традиційний урок, виборота перше місце в конкурсі-ярмарку педагогічної творчості в номінації музичне мистецтво; Відзначили члени журі конкурсу і Наталію Жабчик (інформатика), і Ніну Круглик (психологія), і Світлану Карпишину (початкові класи).

Тож закономірно, що в талановитих педагогів й учні обдаровані. Причому, Андрій Голованч районній олімпіаді з географії виборот друге місце, Оксана Сошок стала другою в районі з біології, Ольга Гамза – з математики. В

Свободі відбулись тематичні бесіди, флешмоб «Державний прапор», учора провели конкурс «Королева осені». Діти дуже активні й охоче беруть участь у громадському житті школи.

... 14 років педагогічний колектив школи очолює Олена Набухотна – професіонал і новатор. Під її егідою вчителі вчать учнів добру та людяності, бути гідними громадянами держави, а тіж, майбутнє села – у надійних руках.

Золоті руки, світла голова

– саме ці слова якнайкраще характеризують місцевого Ліашу, столяра й умільця Івана Гаврильчика. Ні, блоху він не підкував, проте винахідливість та вправність літературному персонажу не поступиться.

У краю лісів – а хто, як не Глушиця, вже самою назвою претендує на звання володаря лісових гушавин – деревообробка побутових виробів займала чільне місце. Тож і батько, Пимен Гаврильчик, виконував мулярські та столярські роботи. Вочевидь, захоплення деревинною перемалося синами. Бо вже старшокласником Іван

Літературу та мову у викладанні Олени КОЗАК учні люблять.

Нікому не вдалося зібрати копач до мотоблоку «Мотор-Січ», однак сільському механіку і це виявилось під силу. Замовив шестерні, змайстрував редуктор – і новоспечене дитище викопує картоплю якісніше, ніж трактор!

Приємно, що династію глушицьких столярів продовжує син Іван, який опанував бажану професію у ВПУ-22 і зараз, зізнається майстер, працює на токарному верстатку не гірше за нього. Що тут скажеш? Яке коріння, таке й насіння.

Тричі – в обіймах смерті

побував ветеран Другої світової війни Костянтин Пузнік. Попри поважний вік – а Костянтин Марковичу 92! – колішній солдат зберіг армійську виправку, світлий розум, добру пам'ять і чітку вимову. Здається, лише вчора визволяв країни Балтії від фашистської окупації,

Івану ГАВРИЛЬЧИКУ добре працюється на власному верстатку.

Глушицьку ЗОШ I-II ст. заклали в 1902 році.

Дивом залишився живий і третього разу. Солдат Гиндюк, поки не розвиднілось, приніс бійцям сніданок, а присмерком — вечерю. Він захворів, і по їжу відрядили Костянтина. Молодий солдат заплічник із хлібом і цукром почепив на спину, взяв два котелки із супом і на повний зріст (не пригинався, бо остерігався розлити рідку страву) пішов до своїх. І тут пролунала кулеметна черга. «Пузник, — ложись!» — крикнув командир. — «А суп?» — «Бросай!». Поповзом дістався до позиції. Бойові товариші наперебій запитували, чи не поранений, чи не зачепило, чи цілий. Не знайшлося жодного, хто б запитав, чи цілий суп...

Тричі народжений на жорстоких дорогах війни, звістку про перемогу Костянтин Пузник отримав у Литві, на станції Ліепая. Був свідком, як біля містечка Приакуле зробили пересильний табір для військовополонених, кадебісти склали списки. Полонені німці працювали на будівництві залізничних вокзалів у Рівному та Здолбунові.

У мирний час Костянтин працював у воєнізованій охороні на залізниці. Досі пам'ятає, як під час зупинки полонені німці запитували, куди їх везуть. «На Ковель», — відповів. — «А далі?» — «А далі в Німеччину, додому». — «Буду вдома, синаві накажу, щоб з вами не воював».

Молодиці із Глушиці

— так називається ансамбль народної пісні, яким керує завідувачка місцевим клубом Олена Сафарян. Гурт уже здобув визнання на районній сцені, працює над оновленням репертуару.

На жаль, діти нині не займаються танцями (а хочих опанувати мистецтво Терпсихори чимало); хореографи, які навідувались із Лохці та Стрільська, більше не працюють.

До того ж, у клубі вишла з ладу апаратура. Тож якщо раніше тричі на тиждень влаштовували дискотеки, а кошти, виручені за надання платної послуги, спрямовували на потреби культурного закладу, то нині такої можливості позбавлені. Добре було б, якби віднайшовся спонсор, допоміг із ремонтом апаратури, і молодь, як і раніше, поспішала б на дискотеки.

Тим часом торік біля клубу облаштували клумбу, поставили дерев'яну огорожу, лавочки. Шкода лише, що в деяких земляків низький рівень культури, тож паркан щириться провалами вибитих дощок.

А Круг таки залишать!

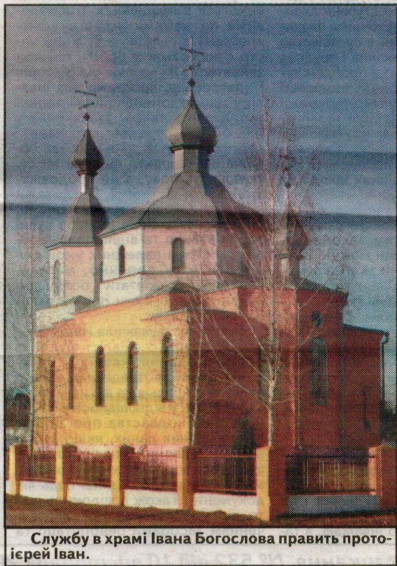
У Глушиці, як і в будь-якому населеному пункті нещадного теперішнього часу, існує

Щоб озвучити проблеми, Сергію КЛОЧКУ нотатки не потрібні.

виконуючий обов'язки голови Люхчанської сільської ради Сергій Клочко оприлюднив під час нещодавньої візної колегії райдержадміністрації.

Основне питання, що потребує негайного вирішення, на думку Сергія Івановича, — це генеральний план забудови села. Уже відбулось обговорення проекту, жителі хо-

Службу в храмі Івана Богослова править протоієрей Іван.

чуть, щоб улюблене урочище Круг забудова оминула. У сільраді, попри значне недовиконання бюджету, усе-таки віднайшли б 1 тис. грн, внесли аванс. Тож нині проект проходить погодження, а після затвердження на сесії почнуть виділяти земельні ділянки.

До слова, у проекті генерального плану забудови Глушиці передбачили місце для дошкільного навчального закладу, потреба в якому давно назріла й перетворилась на болючу проблему. Нині ж місцеві дітки проводять час на майданчику, що його облаштували батьки разом із сільською радою.

Вивезення та захоронення побутових відходів — ще одна проблема села, притаманна й іншим населеним пунктам. Ідеальним вирішенням було б відкриття заводу для утилізації сміття, однак зрозуміло, що сільській раді це не під силу.

Ще одна турбота керівника громади — електрифікація новозбудованого масиву. Уже виготовили технічні умови, тепер діло за проектно-кошторисною документацією, на яку потрібно 20 тис. грн.

Ну і як же не агалати за стан повітря? Це те, на що найчастіше скаржаться жителі Глушиці. Торік підсипали вулицю Єфименка, решта в очікуванні (дається взнаки брак фінансів).

«Нещодавно виникла проблема в клубі, — розповідає Сергій Клочко, — у бібліотеці провалилась підлога. Завезли два КамАЗи піску, місцевий підприємець відпустив за собівартістю дошки, тож у книгозбірні новенька дерев'яна підлога».

...Глушиці, як і решті сіл району, проблем, що потребують вирішення, вистачає. Однак вірю — не за горами час, коли Люхча та Глушиця стануть мікрорайонами міста Сарни.

Зоя ТИМЦУНІК.
Фото Василя СОСЮКА.